

⁶Mózes és Áron pedig a gyülekezet elől a kijelentés sátrának bejáratához ment, és ott arcra borult. Ekkor megjelent nekik az ÚR dicsősége.

⁷Ekkor így beszélt Mózeshez az ÚR: ⁸Vedd a botodat, és testvéreddel, Áronnal együtt gyűjtsd össze a közösséget, és szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet! Fakassz nekik vizet a sziklából, és adj inni a közösségnek és állataiknak! ⁹Mózes tehát az ÚR színe előtt magához vette a botját a kapott parancs szerint. ¹⁰Azután összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? ¹¹Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre bőséges víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok is.

¹²Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem mutattátok fel szentségemet Izráel fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok. ¹³Ezek Meribá vizei: amikor Izráel fiai perbe szálltak az Úrral, ő ezekkel mutatta meg nekik a szentségét.

Kedves Testvéreim!

A héten a két kisebb gyermekünkkel védőnőhöz mentünk, ahol az életkoruknak megfelelő alapvizsgálatokat végezték el. Köztük volt a hallásvizsgálat is. Mint kiderült hallanak a gyerekeink, ezért nem a fülük tehető felelőssé, hogy esetleg olykor hiába szólunk nekik, hogy rakodjanak el, vagy menjenek lefeküdni. Gyerekként a hallással volt valami probléma. A gyerekorvos el is küldött vizsgálatra. A berendezés, amivel a kórházban vizsgáltak annyira lenyűgözött, hogy elfelejtettem felemelni a kezemet, pedig hallottam a hangokat. Ennek pedig következménye lett, hiszen bár nem volt tökéletes a hallásom, de az értékeim így sokkal rosszabbak lettek, ki is vették az orrandulámat. Persze ettől a figyelmem nem lett jobb, de azért a hallásom tényleg javult valamit. Mindenesetre ez az emlék bennem maradt. Ha nem figyelek, akkor annak akár fájdalmas következménye is lehet.

A húsvét és pünkösd közötti vasárnapok sorában ez az utolsó. Latinul exaudi vasárnapja: *Exaudi Domine vocem meam* –azaz hallgasd meg hangomat Uram; figyelj Uram hangomra.

Ma is van, hogy belemerülök valamibe, és a gyerekek jönnek és szólnak hozzám, és bár hallom őket, de hirtelen nem reagálok. Ők nem adják fel, újra szólnak, addig, amíg nincs reakció.

A múlt héten az imádságról volt szó az igehirdetésben. Arról, hogy mindenki imádkozik, csak nem mindenki ismeri azokat a csatornákat, amelyeken keresztül az Isten válaszol. Így beszéltünk az áldásról, mint Isten egyik legfontosabb kommunikációs csatornijáról.

Persze még a hívő, Istennel rendszeres kapcsolatot tartó, az ő igéjét olvasó, és áldásait számon tartó emberben is felmerül néha: vajon Isten tényleg hallja a hangomat.

Mert nem úgy tűnik. Mert ott ül a mennyben és mintha nem jutnának el hozzá a kéréseim. Halld meg Uram hangomat! Hahó, figyelj rám. Ott állunk Isten királyi trónusa előtt és szívesen beutalnánk őt egy hallásvizsgálatra.

De még mielőtt ezt megtennénk érdemes egy vizsgálatot magunkon elvégezni.

Ebben segít mai alapigénk.

A történet címe: Mózes vizet fakaszt a sziklából. A zsidó nép a pusztai vándorlás során megszomjazik, nincs vizük, ezért lázongani kezdenek Mózes és Áron ellen, akik Istenhez kiáltanak, majd Mózes a sziklára üt a botjával és a sziklából víz fakad.

Viszonylag egyszerű csodatörténet, és benne van az Istenhez kiáltás és a meghallgatott imádság. Csakhogy. A történet teljes címe: Mózes vizet fakaszt a sziklából 2.0, azaz 2. felvonás.

Merthogy két ilyen történet is ismert a Bibliából. Az egyik a pusztai vándorlás 40 évének elején, a másik – ez a mai – a végén. És van néhány nem egészen elhanyagolható különbség.

Először is a nép zúgolódása: 40 évig, egy emberöltőn át Isten minden egyes nap adott mannáat, fűrjeket ennek a népnek. Minden egyese nap testközelből élhették át az ő vezetését, az ő jelenlétét. Ekkor megérkeznek Szín pusztájába, ahol nem volt víz, és zúgolódnak kezdenek. Ez már csak azért is érdekes, mert közel 40 évvel korábban ugyanezen a helyen, ugyanez a zúgolódás támadt a víz miatt. Hát, nem tanultak semmit, nem értenek semmit, nem emlékeznek?

Mózes és Áron emlékeznek, ez később egészen egyértelműen kiderül. Emlékeznek és mennek is, rögtön az Úr elé: *⁶Mózes és Áron pedig a gyülekezet elől a kijelentés sátrának bejáratához ment, és ott arcra borult.*

Arcra borult, ami annyit tesz, hogy bűnbánatot tartottak. Mert féltek, hogy az Isten dühös lesz, és elpusztítja a népet. Nem vízért, hanem kegyelemért könyörögnek.

Ekkor megjelent nekik az ÚR dicsősége. Mózes és Áron tehát jól gondolkodott, mert Istent nem hagyja hidegen a nép zúgolódása. Megjelenik, méghozzá dicsőségben, azaz hatalmával, ami már feltételezné is a büntetést. De Isten ismeri az embert. Tudja, hogy milyen, tudja, hogy a pillanatnyi örömkért, a rövid ideig tartó jólétért,

egy tál lencséért, vagy egy pohár vízért mindent képes feláldozni. Még a vele való kapcsolatot is, hiába tapasztalta meg éveken, évtizedeken keresztül az Isten szeretetét.

⁷Ekkor így beszélt Mózeshez az ÚR: ⁸Vedd a botodat, és testvéreddel, Áronnal együtt gyűjtsd össze a közösséget, és szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet! Fakassz nekik vizet a sziklából, és adj inni a közösségnek és állataiknak!

Ami ezután következik, az elég sok vitát váltott ki a magyarázók körében. A mai napig nincs egységes magyarázat. A zsidóságban éppen úgy, mint a keresztyénségben sokféle magyarázat született a következő sorokra.

⁹Mózes tehát az ÚR színe előtt magához vette a botját a kapott parancs szerint. ¹⁰Azután összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a szikla elé, és ezt mondta nekik: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? ¹¹Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre bőséges víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok is.

¹²Akkor ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak: Mivel nem hittetek bennem, és nem mutattátok fel szentségemet Izráel fiai előtt, nem vezethetitek be ezt a gyülekezetet arra a földre, amelyet nekik adok.

Mi ebben a megmagyarázhatatlan? Mózes és Áron büntetése. Miért bünteti őket Isten, hiszen adtak vizet a népnek? Valami itt nem stimmel.

Gondoljunk bele kicsit Mózesnek a helyzetébe. 40 éve, gyakorlatilag ugyanezen a helyen kezdődött, hogy a nép zúgolódni kezdett Isten ellen. És Mózes 40 évig tartotta a hátát a népért, folyamatosan imádkozott, közben járt, elhárította Isten haragját. Érdemes lenne összeszámolni, hányszor könyörgött, hogy az Úr ne pusztítsa el őket. És most 40 év elteltével még mindig ugyanott tartanak. Már egy nemzedék felnőtt, és visszatérve a kiinduló állomásra a Szín pusztába – mintha semmi nem változott volna.

Elképzelem, ahogy Mózesnek hirtelen elege lesz. Mint amikor már 50.-szer mondom el a gyerekeimnek, hogy rakják el a játékaikat, és újra és újra én rakodom a dobozt. Nem, nem vagyok hajlandó. Már elegendem van. – gondolhatta Mózes, amikor Isten szól neki, hogy vegye a botját. De mivel Isten mondja, csak éppen nem figyel Istenre, dühösen megy és szinte duzzogva mondja: Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? És a választ meg se várva, ráüt a sziklára, ahogyan 40 évvel korábban, annál az első esetről. Ráütött és víz fakadt. ¹¹Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára. Kétszer üt, mert dühös, vagy kétszer üt, mert elsőre nem sikerült, nem tudjuk, de a kettő az túl sok, sőt az egy ütés is sok lenne. Mert Mózes nem figyelt. Isten nem azt mondta, hogy fogd a botot és üss, hanem azt: szemük láttára parancsoljátok meg a sziklának, hogy adjon vizet!

Az ütés és a szó között elég nagy különbség van. Mózes elveszti a fejét, nem figyel oda Istenre, és mérgesen, indulatosan, a mindent tudás fölényével cselekszik. Majd én megmutatom nektek, ti engedetlen nép.

És mi történik: a zúgolódó nép vizet kap, Mózes pedig büntetést, nem mehet be az ígéret földjére.

Sokszor gondoljuk azt, hogy mi értjük az Istent. Kiálltunk hozzá egy-egy ügyben, de a választ már nem hallgatjuk meg, mert úgy gondoljuk, mi már tudjuk. Úgysem hallgat meg az Isten. Úgyis minden úgy van, ahogy régen volt, úgyis tudom, hogy mit kell tennem.

Tegnap Dani egyedül volt a lakásban, míg én lejöttem a templomba. Mire felértem eltűnt. Kerestem mindenhol, bekopogtam a szomszédba, lenéztem az udvarra, kiabáltam. Aztán egyszer csak megtaláltam a templom előtt, amint békésen játszik. Odahívtam magamhoz, és láttam rajta, hogy már tudja mi fog következni: egy nagy leteremtés. Aztán odaért hozzám és én megöleltem, mert annyira örültem, hogy megvan. Aztán megbeszéltük, hogy máskor szólnia kell. Nekünk ilyen Istenünk van, akinek a haragja csak addig tart, amíg odaértünk hozzá, amikor ott vagyunk, már megbocsátott, ahogy a tékozló fiúnak megbocsátott az apja Jézus példázatában.

Jézus keresztye azért állt, mert Isten meghallotta a hangunkat, és nem maradt néma.

40 éves vagyok, Isten 40 éve próbál vezetni, 40 éve mutatja az utat, 40 éve táplál és áldásaiban részesít. És én mégis zúgolódom, mégis azt gondolom sokszor, hogy nem hallja meg a hangomat. Szeretném őt néha beutalni a fülészetre. Pedig Isten válasza egyértelműen és határozottan ott van minden kérdésemre, minden panaszomra és zúgolódásomra. Jézus Krisztusban ez a válasz, akár akarjuk ezt érteni akár nem. Isten Jézust adta, az élő vizet adta, mert amikor ráütöttek, amikor a kezén átverték a vasszögeket, akkor megnyílt számunkra az örök élet forrása.

Mózes nem mehetett be az ígéret földjére, mert nem hitt az Isten szavában. De tudjuk azt, hogy Mózes végül üdvözülhetett, hiszen a megdicsőülés hegyén Jézussal beszélgetett. Adja Isten, hogy mi is ráébredjünk arra, hogy Isten szava szent, és, hogy ebben a szentségben minket is részesíteni akar, figyeljünk oda rá most, és akkor már itt a földi életben megkapjuk a legfontosabb dolgot: az élő vizet.